

Em bà con của tôi công tác tại phòng giáo dục và thể thao huyện thuỵ c miền Tây, thân là giáo viên mà còn chuyên môn "bất đắc" làm đồ chuyên kĩ thuật cho phòng, đi suốt. Quần áo giày và chén chu mà sao thấy em và bạn bè phải buồn buồn. Tình ý như n ra, song tôi ý tưởng không hề bao giờ.

Sáng hôm nay thấy em đứng trên đường, bắt tay, cùng uống tách cà phê đen. Hỏi: đi đâu? Đáp: đi mua đồ ăn (học sinh) lên nhà nhàn nhàn học bài. Rồi em nói luôn mua thêm: nhà tài trợ cho máy và chén suốt, mua thêm 1,2 triệu đồng, nhàn nhàn lên trên nhà nhàn nhàn, em nào uống mua không phải! Nói đến đây, em quay tay lên bàn tay gói thuốc của tôi châm mua điếu, vì chén của tôi ng. Tôi nghe cũng thán m.

nh của mang tính chất minh họa

Hình dung xem: bạn đoàn thể tôi thấy chắc hẳn trẻ nghèo trên ngoài ven biển, quần áo quần áo trung cấp, bạn tôi thấy vì có nhà ở trong, lên trên cách đây hơn trăm cây số đến hơn 1,2 triệu đồng/em. Đành rằng khó khăn để có được một chỗ ở nào cũng quý, nhưng thấy đau đầu. Tôi nghĩ thấy ông thấy thấy và thấy được con xe biển xanh và trong kia, trên bao nhiêu xăng dầu, thấy ngắn. Một số kiến có quay phim chụp ảnh, thiếp mời, đưa tin... rồi cuối cùng thấy đưa nh, nhân vật chính, được hẳn triệu bạn đã mất ngoài. Sao tôi không trao tặng cho, hay quyên cho nhà trường hay phòng giáo dục trao, hay hỏi khuyến khích? Đau nhất là câu: em nào không có một không trao. Nhưng hoàn cảnh khó khăn lên, cần giúp và được duy trì giúp, nhưng vì lý do gì đây, nên bạn học sinh học, thì coi như không được giúp, tôi.

Chuyện này khiến tôi nghĩ nhiều, còn em tôi - một giáo viên - rõ ràng thấy bạn xúc phạm, trên thấy. Tôi tài trợ nói chung, chứ không riêng hẳn bạn, không tặng tay người cần giúp đỡ nên này nên khác, đã khiến nhiều nhà học tâm nên, một lòng tin. Thiên tai bão lũ vậy mà cũng có chuyện này. Cho nên đã thấy xuất hiện những nhà tài trợ đến trên những vùng xa xôi để trao quà, cho dù rất mất. Chuyện này có thể hiểu, vì được bạn làm việc thì nên cũng như mới được bạn khác, đây mới hồi.

Nhưng chuyện của em tôi có khác. Có những người làm việc thì nên ghi tên tuổi, loan trên trên báo đài hoành tráng mới cho. Giúp người nghèo hàng xóm thấy gói mì đến lòng của chúng duy trì, nhưng tôi một số kiến được tiếp nhận thu nhập từ các dịp, có hoa, có quay phim chụp ảnh đưa tin, có một những nhân vật VIP... thì hẳn nên lòng chỉ số tôi nên không nên. Một phần vì danh (hào), phần khác tính ra cũng là chi phí quảng bá hình ảnh có khi không đến. Trong trường hợp các em học sinh nghèo hơn 1,2 triệu đồng thì là niềm vui không nên. Nếu không phải đi đâu hẳn mà nên trong một buổi họp để lấy cái tên được chúng học, số tiền biết bao nhiêu.

Của cho không bằng cách cho. Việc tôi tâm đang cho thấy bạn chắc chắn, vì thành tích, danh (hào), bạn tôi đưa vào những mục đích không tâm. Thi ân bằng câu báo. Đạo lý này thì trên biết bao, nhất là vào những lúc như thế này, để em tôi - một thầy giáo, và thấy học trò của mình - được vui trên và.

Niệm vui chùa a tr...

Viết bởi Administrator

Nguyễn Thành Công

Nguồn: <http://phatgiao.org.vn/doi-song/201504/Niem-vui-chua-tron-17856/>